

гаризми, сърбизми и дори русизми въ фонетиката, формитѣ и речника; на това отгоре се мждрятъ и нѣколко нови турски и гръцки думи. Нито претрупанитѣ ударения и придихания надъ буквитѣ, нито употрѣбата (безсистемна) на Ѣ, Ъ, Ѧ и понѣкога Ж, нито пергаментътъ, на който е писанъ рѣкописа, ще ни заблудятъ да отнесемъ грамотитѣ къмъ посоченитѣ въ датитѣ време. Подправячтъ е далечъ отъ установената срѣднобългарска писмена традиция, която той подражава несрѣчно и съ това се издава. Що се отнася до Калимановата грамота, въ нея има несъмнени белези, които ни посочватъ времето на нейното написване. Такава е напримѣръ добавката за имоти на Зографъ въ София и за поменаването на църквата Св. Георги като митрополитска. Срв. подолу, стр. 606. Отъ Владислава Граматика знаемъ, че кржглата софийска църква Св. Георги, следъ напушането на Св. София, е била митрополитска въ 1469 г. (въ църкѣвъ великомника ѿ пѣвѣдонѣсца хѣвѣ Гевѣргѣа ѿже въ митрополѣи). Св. Георги останала митрополитска църква докъмъ 1538 г., когато, по казването на нѣмския пѣтешественикъ Герлахъ, тя била обърната на джамия. Следъ това, митрополитска църква станала Св. Марина. Срв. Иречекъ, Пѣтувания по България, 17, 18, бележкитѣ. Явно е, прочее, че нашата грамота е била компилирана когато Св. Георги е била още църква и то митрополитска, т. е. преди 1538 г. Но да отидемъ далече предъ тая дата, това не ни позволява палеографията и езика на грамотата. Можемъ, следвателно, да приемемъ, че грамотата е била написана въ началото на XVI в.

Но, ако и Калимановата грамота да е късна преправка, тя заслужава да се обнародва между друго и поради споменатитѣ въ нея мѣстни и лични имена, нѣкои отъ които сж се намирали въ старинскитѣ актове, отгдето е черпилъ компилаторътъ, а други, ако и прибавени, издаватъ факти и положения отъ началото на XVI в. Така напр. тамъ се поменава охридскитъ архиепископъ Макарий, който е светителствувалъ на охридския престолъ въ края на XIII в. При него, въ 1295 г., е била градена или възобновена охридската църква Св. Богородица - Св. Климентъ, както личи отъ надписа, който обнародвахме по-горе, стр. 38. За Макария срв. още Gelzer, Der Patriarchat von Achrida, 13; Снѣгровъ, История на Охрид. архиепископия, I, 161, 212. Въ времето